
csányi erzsébet versei

VÉGÜL IS

Sötét folyókként
feléd haladnak
meghasadt vércöreim.

NE

ne mondj le
a tenger öleléséről
pókok nyílnak
a szememben
a szememben
bizseregnek éjjelente
a kutyatáliból lopó-faló
meztelen csigák

A MEGSZOKÁS

valóságnak érezni
lényegéig fejteni
emberközpontúvá tenni
a világot

MÉGSE

üresjárat
megfagyunk az üresjáratokban
a kötelező üres lépésekben
a csontig szopott várakozásokban

ki kellene pottyantani bennünket
országutakra
hogy verjük kékre magunkat
hogy visszatérve élhessünk
hogy erős zamatú nedveket gyűjtsünk
a nyelvünkre
soha el nem veszíthető ízeket
hogy örökös visszadurvulásunk
mégse legyen
örökös
kiömlő
csüggedés

KINYÍLNAK A SZELEK A CSÖNDBEN

kétségbeesettek
az éjszakai kutyacsaholások
a felzúgó motorok
szűri a magvakat
a sötét
a beburkolózott
terhes felhők
némán váraкоznak
egy megsemmisítő
viharra
egy megedző
viharra
de most még csak
a duzzadó csöndet
hallani
meg hogy jön
jön felénk
a nyár

ELHÚZÓDSZ MELLŐLEM

égbe fúródó
nyári napokon
nyilakat lőttünk
a végtelenbe

létbe feledkezve
napitatta lombok
feszes bőrrel
szeltük
a belénk zsongó habokat
nem sejtettük:
ívelésünk valaha is
elpattanhat

hogy zuhanni kezdtél
rémülten csúszok utánad
hűlő napdarabkáid
tapogatom hitetlen

sötétülő vérrel húsodban
elhúzódsz mellőlem